

«És sentir-te com un ocell», «És el més semblant a volar», «És la llibertat total», són alguns dels qualificatius que donen els seus practicants a un esport d'hivern, superminoritari a l'estat espanyol, que pràcticament només es coneix per les imatges de televisió del matí de Cap d'Any i del qual molta gent ignora que es pot practicar a les nostres comarques: els salts d'esquí.

Els onze components de l'equip espanyol de salts d'esquí estan residint tot l'any a la Molina i aquesta setmana han pogut començar els entrenaments —amb neu— en el trampolí de la instal·lació cerdana, una de les dues que hi ha a l'estat espanyol amb un trampolí en plenes condicions per a la pràctica d'un esport que al nostre país encara està ben bé a les beceroles.

El cerdà Eduard Breytfuss, en un salt de trampolí de la Molina.

Ocells de neu

L'equip estatal de salts d'esquí passa la temporada concentrat a la Molina

J.C. Codolà. LA MOLINA

«Com vols que la gent conegui aquest esport si no se'n fa gens de ressò per enllac? La televisió en projecte imatges un cop cada any, i la gran atenció està centrada en l'esquí alpi, oblidant que aquesta especialitat dels salts també existeix a casa nostra», es queixen els components de l'equip estatal d'esquí que, tot i això, estan ben orgullosos i satisfets de l'esport que han triat.

Per a José Ignacio Alvarez, un pamplonès de 15 anys, «el salt d'esquí és una especialitat que exigeix el màxim de concentració en el mínim de temps. Et demana un gran coratge i valentia perquè no és el mateix anar arran de terra que posar-te a volar i jo considero que té molt més de mèrit posar-se dalt d'un trampolí que no un descens o un eslàlom». Per als saltadors espanyols el salt d'esquí «no és un esport perillós, ja que encara que en algunes fotos pugui semblar

que anem molt amunt, la veritat és que no ens enlairem tant com això. El que cal és establir el contacte amb terra i sobretot tenir serenitat en els pocs segons que estàs en l'aire».

Per a Joan Carles Conde, un barceloní de 17 anys, un dels secrets dels salts d'esquí està a «saber-te relaxar en el moment del salt. La clau per fer una bona marca està en la sortida, en l'impuls que t'has de donar amb les cames, a canviar de la posició flexionada a l'estirada amb la qual faràs el vol». La potència que es pugui donar en aquest moment és la que determinarà la longitud del salt «i cal saber portar el cos relaxat i endavant, per allargar el salt, i deixar treballar les cames».

El moment de l'atterratge —aquell en què es solen produir els accidents— és important per «a la puntuació. Una bona posició en «telemark» —genuflexió sobre l'esquí del darrera— dona una millor pun-

tuació d'estil i això és important per a la classificació». Com se sap, en els campionats de salts d'esquí hi ha una puntuació per la longitud del salt i una altra per l'estil en què es mesura «el vol amb la unitat de posició d'esquís i cos, la sortida i l'atterratge».

El que temen més els saltadors d'esquí és «el vent que et pot arreplegar enmig del vol i fer-te desequilibrar i provocar una mala caiguda». No tenen por a fer-se mal, ja que «el màxim que et pot passar és que et trenquis una cama, o un desllorigament, però normalment tot queda en la patacada».

Els components de l'equip espanyol de salts estan poc convençuts del seu futur personal en aquesta especialitat: «No tens cap possibilitat de dedicar-t'hi d'una manera seriosa. Quan acabes els estudis t'has de posar a treballar perquè d'això no pots viure i amb els entrenaments que necessites has de triar una cosa o l'altra». Aquest és el cas de Ribera, el millor saltador que hi ha hagut a l'estat espanyol i que actualment ha abandonat la pràctica d'aquest esport per a dedicar-se a la seva feina d'arquitecte.

Un equip amb 17 anys de mitjana

A les ordres del txec Joseph Sameck, l'equip espanyol de salts d'esquí està integrat per Bernat Solà, de Mataró, de 22 anys; Joan Carles Conde, barceloní, de 17 anys; José Ramón Romarate, bilbaí, de 15 anys; José Ignacio Alvarez, pamplonès de 15 anys; Jesús Lobo, de León i 17 anys d'edat; Juan Alvarez, de Pamplona i 14 anys; Francisco Javier Fortuño, saragossà de 16 anys; Francisco José Alegre, de 15 anys, de Jaca; Mikel Añúa, de 15 anys, de Vitòria; Wellington Batista, jacetà, de 16 anys i Eduard —«Eddi»— Breytfuss, de 15, de la Molina.

La concentració d'aquests vaites es perllonga durant tot l'any a les instal·lacions de l'alberg Verge de les Neus de la Generalitat de Catalunya a la Molina. Els joves estudien a l'institut de Puigcerdà i, un cop acabades les classes, realitzen

sessions d'entrenament. A l'estiu les pràctiques de salts es realitzen sobre unes pistes de plàstic que «tenen característiques semblants a les pistes naturals però si caus et pots cremar la pell», i ho compaginen amb la preparació física. Aquest any, la neu ha començat a arribar una mica tard i els saltadors han treballat de valent per poder tenir el trampolí de neu a punt per realitzar les seves pràctiques.

Els millors de l'equip combinen aquets exercicis amb les sortides de competició a l'estranger, ja que ben poques proves es realitzen a l'estat espanyol. Els trampolins de salts de l'estat espanyol estan situats a Astun (P. 70), la Molina (P. 60), P. 30 i P. 15), i Navacerrada (P. 20). La prova més important de l'any, el proper 1 de març, a la Molina, la Copa de S.M. el Rei.